

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 95

číslo: 43

25. října 2015

Cena: 8 Kč

Mirovický kostel povstává z popela - Díky Vám!

Před půl rokem, 31. března, vyhořel husitský kostel v Mirovicích. O střechu nad hlavou přišel správce a jeho pejssek, lidé z Mirovic a okolí o místo k setkávání při akcích a my ostatní jsme ztratili domov duchovní. Zůstaly jen obvodové zdi a vysoká vrstva ohořelých trámů ze zřícené střechy.

Po počátečním šoku a beznaději jsme se pustili do práce. Velký dík patří Diakonii a misii Církve československé husitské, zejména sestře Hedvice Zimmermannové, která okamžitě po požáru, ještě když jsme nevěděli, kde začít, nabídla pomoc-

nou ruku a sbírku na obnovu kostela. A rukou začalo přibývat. V kostele se vystřídaly desítky dobrovolníků z ČR i zahraničí. Odpracované tisíce hodin nám ušetřily nemalou částku za přípravné práce pro stavební firmu. V součinnosti s probační a mediační službou v Písku jsme se stali poskytovatelem obecně prospěšných prací a nabídli efektivní, důstojný a užitečný výkon alternativního trestu dvěma mladíkům z Mirovicka, i oni u nás odvedli velký kus práce.

Váš klíč od husitského kostela

Kromě fyzické práce jsou pro nás velkou posilou i modlitby, jejichž účinek se začal brzy projevovat a funguje dosud. Velký význam pro obnovu kostela mají i finanční prostředky – do současnosti jsme dostali 767.786 Kč. Dostáváme částky od pár korun do stotisícových darů, vážíme si každého haléře a všem dárcům srdečně děkujeme. Včetně přislíbeného příspěvku ústřední rady a dalších subjektů činí pomoc našemu sboru půldruhého milionu. To už je na naši církev opravdu úctyhodná částka.

Pokračování na str. 3

28. října slavíme vznik Československa. I při této příležitosti můžete až do 1. 11. v Jízdnárně Pražského hradu a v Galerii Diamant S. V. U. Mánes zhlédnout díla více než dvou set slavných českých krajinářů. Výstava podobného rozsahu je pořádána po velmi dlouhé odmlce 30 let. Spolek výtvarných umělců Mánes a Správa Pražského hradu chtějí výstavou „MÁ VLAST - POCTA ČESKÉ KRAJINOMALBĚ“ vzdát hold malířům, oslavujícím naši zemi - krajinu - vlast. Nechybějí ani náboženské a mytologické motivy (mj. O. Nejedlý: Boží muka; M. Aleš: U hrobu husitského bojovníka; J. Mařák: Říp, Velehrad, Vyšehrad; M. Burget: Trocnovská krajina; J. Panuška: Přemysl od pluhu povolán). Skvělou expozici s patrným duchovním přesahem doplňují citáty malířů a literátů.

„Odneste si pod víčky novou končinu krásy, kterou vám dává pro potěšení patřit na ni vždy znova a kdykoliv se vám zachce. Každý obraz a každé dílo je jen zadržováním nenávratně plynoucího času, zdůvěrněním neopakovatelného okamžiku, svědectvím jednoho pohnutí, jedné slávy uvidění a milosti poznání.“ (František Halas) red

Obraz z výstavy: Vincenc Beněš: Žamberecká silnice - Rybná, 1920, olej na plátně, soukromá sbírka

Svobodná škola v Naumburgu přijala jméno Mistra Jana Husa

V září přijala svobodná škola v Naumburgu s ohledem na život a dílo českého kněze a rektora pražské univerzity jméno Mistra Jana Husa. Bratr biskup Tonzar se společně s manželkou zúčastnil této mimořádné události. Zeptali jsme se ho, proč tato škola název přijala a jak celá slavnost probíhala.

Zcela zaplněná aula školy při přijímání jména Jana Husa

Naumburg je město vzdálené přes 300 km od Prahy. Vztah Naumburgu k Mistru Janu Husovi je spjat s husitstvím. Podle pověsti putovalo husitské vojsko sirotků a tábořilo u tohoto německého města, jehož biskup byl na kostnickém koncilu také pro upálení Mistra Jana Husa. Naumburgští z úzkosti před střetem s vojskem poslali své děti v bílých pláštích vstříc husitům. Prokop Holý byl příchodem dětí tak dojat, že předal dětem třešně a s vojskem odcházel. Na paměť této události se každoročně v červnu již desítky let koná třešňový husitský festival, jehož se každoročně účastní desítky tisíc lidí.

Z jakého důvodu škola přijala jméno českého reformátora?

Současný starosta městské části a zástupce Naumburgu ve společenství měst s husitskou tradicí Gerd Foerster toužil navrátit škole název, který v minulosti používala. K desíletému výročí založení svobodné školy v Burgenlandu se tak jeho úsilí zúročilo. Hus je pro naumburské žáky i učitele synonymem bojovníka za Pravdu Boží, učitele a kněze! Je neuvěřitelné, jak Mistr Jan 600 let po své smrti oslovil žáky, učitele i rodiče, neboť přejmenování školy předcházelo studium

Pokračování na str. 3

Radostný F. X. Šalda

František Kautman v knize „O českou národní identitu“ (2015) připomíná mimo jiné osobnost a dílo literárního vědce a kritika F. X. Šaldy (+ 1931), jehož považuje vedle T. G. Masaryka za druhého našeho největšího myslitele první republiky.

V Šaldově kulturním aktivismu vidí uměleckou dobu Masarykova synergiem rozcházel v názorech na umění, právě na tomto sobě vlastním poli usiloval uměleckými prostředky o to samé jako Masaryk. Neviděl totiž význam umění jen v realistickém zobrazování společenské skutečnosti, ale umění pokládal za způsob jejího utváření a kultivování. Umění a život mu byly spojenými nádobami. Masarykovi bylo realistické umění jakožto zprostředkovaná zkušenost vítaným materiálem pro sociologické studium národních povah, cizích poměrů či společenského vývoje. Např. literatura mu byla zdrojem

sociologických fakt. S tím souvisí, že i samu vědu, již chápal pozitivisticky, nepovažoval Masaryk coby empirik za umění (něco, co člověk vytváří). V duchu 19. století má věda zjišťovat a uspořádávat fakta pro „analýzy“, k přípravě a následně rozvržení promyšlené politické činnosti. Od vědy přecházel Masaryk k praxi, k aktivní činnosti čili politice, jež mu teprve byla uměním v tom pravém smyslu: v politice se člověk stává skutečným spoluvůdcem světa. Koncem roku 1918 vychází Šaldův článek *Radostný*. Čiší z něho radost ze zázraku osvobození, ze znovunabytí státní samostatnosti. Již tehdy si byl Šalda dobře vědom toho, co v návaznosti na Palackého Masaryk zdůrazňoval už v České otázce (1895): „*Samostatnost neudrží a nespasí žádné národy, národ si musí udržet samostatnost – spasí nás mravnost a vzdělanost; i politická samostatnost je jen prostředkem*

pravého života národního – pozbyli jsme ji, když jsme přestali jako národ mravně žít.“ (kap. 75).

Tato slova se dotýkají zejména vývoje českých politických poměrů od konce 15. stol., ale můžeme je vztáhnout i na naši historii moderní. Ze Šaldova textu je patrné jeho ztotožnění s Masarykovou filozofií českých dějin a naprosté pochopení bytostného smyslu humanitních ideálů pro oprávněnost existence nového státu ve střední Evropě. Zároveň si Šalda uvědomuje nesmírný závazek, který tím na sebe náš národ vzal, a pronáší prorocká slova, jež nás při znalosti budoucího vývoje svou pravdivostí udivují.

Nutno dodat, že na jeho slova došlo. Republika československá zanikla poprvé po dvaceti letech a podruhé definitivně roku 1993. Masarykem opakovaná teze amerického politického myslitele Alexe de Tocqueville, že státy se udržují těmi ideály, z nichž se zrodily, se tak potvrdila negativně. **Michal Kotrba**

Ani husita, ani říman, nýbrž kristián

Věštba Komenského z jeho Kšaftu o návratu vlády k národu v Bohu milovanému řeřavěla nám v duších celá léta a přirozeně octla se na všech rtech, jakmile se směla volně ústa otevřít.

Ale pro tuto krásnou věštbu nerad bych, aby bylo zapomenuto odkazu Komenského, který nám uložil ve svatou, velkou chvíli. Mám na mysli odkaz a příkaz reformace

všeho života, veřejného i soukromého, církevního i vrchnostenského, jak uložen jest ve spise Haggaeus redivivus, žel, příliš málo známém. Nečetl jsem z Komenského řádků, které by mě mocněji vzrušily než některé v této knížce obsažené. Zde mluví český idealism žhavě a světle, že nemůžeš nezachvěti se po staletích. Tato knížka Komenského vznikla

r. 1632, v době klamivého a zdánlivého obratu veřejných věcí českých. V listopadu r. 1631 vtrhli totiž Sasové... a zmocnili se Prahy... Česká emigrace vracela se houfně do vlasti, osazovala své někdejší statky a obnovovala na nich řády evangelické - nebo spíše: neobnovovala, starajíc se předem o své časné prospěchy soukromé.

*Komenský nebyl spokojen s jedním těchto emigrantů a nejen jim, **Michal Kotrba***

Pokračování na str. 2

Philip Paul Bliss

(Americký skladatel, dirigent, autor písní chvály a basbarytonový gospelový zpěvák)

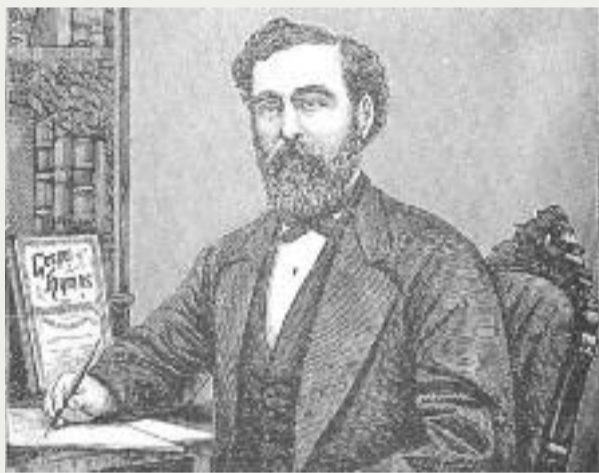
Philip Paul Bliss se narodil r. 1838 v Clearfield County ve státě Pensylvánie v USA, v rodině, která se živila farmařením. Otec Issak byl metodistického vyznání, učil rodinu zpěvu a liturgii, k poznání Bible pak všechny vedla maminka. Philip se brzy osamostatnil, již jako dítě pomáhal na farmě, při stavbě školy a na pile. V 17 letech ukončil studia a sám se stal učitelem hudby. Velký vliv na něj mělo setkání s J. G. Townerem, učitelem zpěvu, jenž poznal jeho talent a nabádal ho k dalšímu studiu, a také setkání s mecenášem Williamem B. Bradburym. K rozvíjení hudebního talentu ho povzbuzovala později i Lucy, se kterou se seznámil na pensylvánské Rome Academy a později zasnoubil a oženil. Také žena jeho srdce pocházela z muzikálně nadané rodiny.

Následující dráhu, kterou nastoupil, bychom mohli nazvat dráhou „hudebního učitele na cestách“. Na hřbetě koně se přesouval do dalších a dalších komunit, učil zpěvu, sám zpíval, hrál na melodeon a komponoval, zejména gospelovou hudbu. Absolvoval též několik koncertních turné - na jednom si vydělal 100 dolarů za 14 dní... Poněkud usadilejší život vedl jako zaměstnanec hudebního nakladatelství Root and Cady Musical Publishers; ten však po čase a po spojenectví s americkým kazatelem Moodym vyměnil za roli zpěváka - misionáře. Nakonec se stal širitelem evangelia tak říkajíc „na plný úvazek“. Vložil do toho nejen svůj čas, ale i peníze - své honoráře. V září 1876 cestoval se svou ženou vlakem Pacific express do Ohia. Když vlak přejezdil přes řeku Ashtabula (ve státě Ohio), most se zřítíl a vlak zmizel v ledových vodách. Philip tento pád přežil, ale když začal hledat svou ženu v troskách vlaku, zavřela se i nad ním voda. Ani jeden z nich nešťěstlí nepřežil. Ve vaku však byl nalezen Philipův kufr, ve kterém se nacházel rukopis s písní, která později vešla do dějin křesťanů. Byla to jeho jediná známá píseň, pro kterou nesložil melodii. Toho se brzy zhostil James Mc Grahnan a píseň „I will sing of my Redeemer“ se brzy stala jednou z prvních písní nahraných Thomasem Alva Edisonem.

A ještě jedna zajímavá skutečnost stojí za zmínku, která se váže k jiné strašné nehodě: Přeživší pohromu lodi Titanik vyprávěli, že pasažéři v záchranných člunech za veslování zpívali Blissovu píseň chvály Pull for the Shore.

Naše věřící pak bude jistě zajímat skutečnost, že osobnost Blisse se zapsala i do dějin naší církve: díky písním ze zpěvníku číslo 12 (Beránku Boží, spásu má) a 172 (Slož, co srdce těší).

Jan Křejčí a redakce

Dvacátá druhá neděle po sv. Duchu

Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno, uvádějte národům ve známost jeho skutky. ŽALM 105,1

První čtení: Jeremjáš 31,7-9

Tužby pro dobu po Duchu svatém (VI):

2. Abychom pro svou pozemskou vlast hojně duchovní dary vyprošovali, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom bloudících a hledajících se ujímali a k pravdě je přiváděli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, jako věčné světlo záříš v našich srdcích. Jsi věčná moudrost a zaháníš temnotu naší nevědomosti. Jsi věčný soucit a stále se nad námi smilováváš. Pomoz nám obrátit se k tobě, abychom hledali tvou tvář a rozjímali o tvé dobrotě! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Židům 7,23-28

Evangelium: Marek 10,46-52

Verš k obětování: Žalm 13,6

Verš k požehnání: 2. Timoteovi 1,10

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, průvodce na naší cestě! Stejně jako lid Izraele i nás živíš dobrými věcmi. Děkujeme ti za to. Když jsi nás nasýtil u svého stolu, dej, abychom tě následovali po všechny dny našeho života! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 11, 43, 80, 85, 101, 166, 170, 338, 339

Ani husita...

Dokončení článku F. X. Šaldy ze str. 1

nýbrž celé české emigraci k napomenutí napsal svého Znova ožilého Aggea. Aggeus byl totiž prorok starozávadový, který trestal Zorobabele a Josue a jiných Židů proto, že si všimli, když se byli vrátili se zajetí babylonského, svých domů a paláců, rolí a vinic, ale ne stavby chrámu božského.

Jako nový Aggeus předstupuje tedy poslední biskup českokrálovský před vrchnost i lid, aby „k cestám božím přiložili srdce a přičinili se o vzdělání zase a spořádání domu božského, což jest církev“. Veliký idealista domníval se totiž, že přešla již prudkost hněvu Hospodínova, že Bůh odpustil svému zpronevěřilému lidu a uvádí jej trvale do jeho vlasti. To byl ovšem omyl: již v květnu r. 1632 vypudil Valdštejn Sasu a s nimi emigranty z Čech; emigranti odešli navzdory do ciziny, kde čekal jich již otevřený hrob. Ale knížka Komenského zůstává pomníkem veliké přísné duše, která pojímala běhy světa a života pod výostným zorným polem a byla trávena tím velkým idealismem, jak vysloven jest v evangeliu Matoušově: Hleďte nejprve království božského a spravedlnosti jeho, a toto vše (tj. statky časné) bude vám přidáno. Nejinak než prorok starozávadový

předstupuje Komenský před svůj národ, lid a vrchnost, a mluví k němu Božím jménem. „To, co přednáším, není lidská rada, ani mozků něčího zdání, ale jistá vůle a rozkaz samého Boha.“ Obviňuje, káře, tresce, napomíná, radí, příkazuje - přísně, neústupně, nebojácně. Pád český jest mu zavinen vadami a hříchy českými,

poklesnutím české duše a její síly; a vyjítí jest možno z něho jen hlu-bokou proměnou všeho života...

Zde čtyřicet let před pietismem hlásá Komenský zásady pietismu: totiž odpor k neplodným subtilnostem hádek theologických a zřetel k reformaci života... Vy duchovní, příčina jste, neučili jste lidu Krista samého, než učili jste hádkám, což se v pokušení jako vosk rozplyne,

neučili jste svornosti, než roztrž-kám... Neboť, to jest jiná velká vůdčí myšlenka Komenského v této knize: starost o jednotnou česko-moravskou národní církev. Všichni vrat'te se ke Kristu! Nenazývejte se již ani husita, ani luterán, ani kalvinista, ani říman, nýbrž křesťán, křesťan!

Každý, kdo si přečte tuto knihu Komenského, řekne: ejhle, program našeho moderního státu československého. A mnohý snad dodá: zmodernizujeme-li jeho myšlenky! Ale já odpovídám: nikoliv, jsou modernější, než se ti zdá; jsou modernější, než dnešek tuší; jsou modernost sama.

Synovství k Bohu, bratrství k lidem - bratrství důsledně, nezastavující se před hmotnými předsudky a neurážející se o ně - kde jest co modernějšího? Říší bratrství musí býti cele a úplně tento nový stát, a v den, kdy se zpronevěří tomuto poslání svému, vyt'at bud' z kořene a prach jeho rozmeten po tváři vši země! Měli jsme svůj stát a ztratili jsme jej, ne bez své viny; ale útechou a radostí naši jest, že jsme ho znovu získali svými zásluhami, silou ducha i srdce.

Avšak: obtížnější než získati jest udržeti. A udržeti se ctí a slávou budeme jej moci jen vyvinutím všech svých sil a ctností.

Radostný. Kritické projevy, sv. X, Soubor díla F. X. Šaldy

Nad Písmem

O BOŽÍ DOBROTĚ

„Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k našim otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil věky,“ napsal autor listu Židům na samém jeho počátku. „Kdo je ten Syn a jaký je?“, je otázka zvědavého čtenáře. „(Ten Syn) není sluhou ani andělem, ale ani panovníkem. Je Stvořitelem a Učitelem všech věcí, skrze něj jsou učiněna nebеса, skrze něj je ohrazeno moře. Nezavádí tyranii, neprobouzí strach nebo hrůzu. Ne, on jedná ušlechtilě a mírně. Je poslán jako Spasitel, snaží se nás přesvědčovat, ne donucovat. Když ho Bůh posílal, žádal ho, aby nás nepronásledoval. Poslal ho v lásce, nikoliv k soudu.“ Toto vyjádření nalezneme ve starokřesťanském spise z 2. století. Anonymní autor v něm vyvrací námitky a obhajuje křesťanství. Boží Syn je velekněz, jakého lidstvo potřebovalo: svatý, nevinný, neposkrvněný, oddělený od hříšníků a vyvýšený nad nebеса, obětující se za hříchy lidstva.

Prima, řekne dnešní čtenář. A dál? Zajímavý je příběh o uzdravení slepého Bartimeje, který kdysi seděl u cesty do Jericha, po které právě šel Ježíš, pravý Syn Boží. Slepce

Ježíše dotěrným křikem žádal, aby mu navrátil zdraví. Ježíš nepoužil více než své mocné slovo.

„Co chceš, abych pro tebe učinil?“ Slepý prosí: „Páne, ať vidím.“ Ježíš říká: „Jdi, tvá víra tě zachránila.“ Ježíš to má dnes těžké. Jeho roli převzali lékaři. Bolí tě břicho? Co uděláš? Vyhledeš lékaře. Zlomil sis nohu? Kam se necháš odvézt? K lékaři. Zakalil se ti zrak, začínáš špatně slyšet? U koho hledáš pomoc? U odborného lékaře. A on (až na nějaké výjimky) ti pomůže. Lékaři nejen léčí, ale mnohým se zdá, že převzali roli uzdravovatelů. Převzali ji však zcela? Nechávací Bůh nahlédnout do své dílny a dovolí rozšířovat všechna svá tajemství? Znám lidi, kteří upadli do deprese, kteří mají vidiny, které pronásledují ošklivé představy a nemohou se zbavit myšlenky na ukončení života. Jsou takto trápeni léta. Ale ani člověk stravovaný závistí a žárlivostí nebo upadající do stavu agrese není zdrav a šťastný. V těchto případech úspěchy vědy nejsou vždy přesvědčivé. V evangelním příběhu se stal ještě jeden zázrak, protože před chvílí slepec, nyní vidoucí, „hned prohlédl a šel cestou za ním“. V čem vidím ten druhý zázrak? V následování. V Písmu máme mnoho svědectví

o vděčnosti, když Ježíš pomohl nějakému prosebníkovy, ale máme v něm i svědectví o malém vděku. Tím, které se nám hned vybaví, je příběh o deseti uzdravených. Jen jediný se vrátil, aby Ježíši poděkoval. O následování u žádného ani muk.

A o to následování jde. Je odpovědí díky a je šířením Jeho království v tomto světě. Kolikrát jsme slyšeli, že Ježíš nemá jiné ruce, než naše, a nemá jiné nohy, než naše. Chvějeme se o svou budoucnost, o budoucnost dětí a vnuků a chceme, abychom zde na zemi žili spokojený život, ne přežívali. Život zítý jen v režii člověka nám ráj nezajistí. Vidíme přelévání národů. Vidíme rozevřené nůžky, na jejichž jednom konci jsou bytosti velice zajištěné a na tom druhém bytosti zcela nezajištěné. Vidíme strach i nenávisť. Věříme však v život věčný, který zde na zemi se začíná a v Bohu své naplnění má. V této perspektivě, sestro a bratře, přemýšlej nad tím, co pro tebe udělal Bůh. Vzpomeň, kolikrát ti podal pomocnou ruku, kolikrát tě choval ve své náruči. Vyprav si, kolikrát tě Ježíš sytil u svého stolu. Dovol svému srdci, aby se zalilo vděčností. A pak se pokus svou láskou a službou o tyto prožitky podělit. Je tolik čekajících... Emanuela Blažková

Děkuji ti, Bože, že ses mi dal poznat. Nemám se čeho bát. Náruč Ježíšova je mým bezpečím.

Ať i moje ruce jsou připraveny obejmout ty, kdo strádají a trpí.

Ať ráda prostírám stůl pro hladové a nebojím se, že peněženka zbudě prázdná.

Ať se naučím svůj chléb pouštět po vodě,

vždyt' vím, že po mnohých dnech ho zase najdu. Amen.

Z našich setkání

Sudoměř 2015

Naše církve společně s obcí Čejčice a s Armádou ČR, zastoupenou 25. protiletadlovým raketovým plukem „Tobruckým“ Strakonice uspořádaly 3. října tradiční setkání v Sudoměři.

Program probíhal ve spolupráci se sbory dobrovolných hasičů z Čejčic, Sudoměře a Mladějovic a účastnili se jej i šermíři ze SHŠ Kalich. Setkání za účasti stovek lidí se konalo při příležitosti 591. výročí smrti Jana Žižky. Jeho součástí byla inscenovaná ukázka bitvy u Sudoměře, ukázka vojenského tábora a dobové kuchyně – ochutnávka tehdejších jídel, možnost vyzkoušet si husitskou zbroj a mnoho jiného.

Proslov a modlitbu přednesl bratr patriarcha Tomáš Butta, setkání moderoval bratr dr. Jiří Vaníček. Vystoupili zde mj. starostka Čejčic Ivana Zelenková, zástupci měst, parlamentu, AČR a další hosté. Mezi nimi i vnuk autora mohyly, pan Kristian Kodet.

Nápad zbudovat památník vznikl k pětistému výročí bitvy roku 1920. Šestnáctimetrový památník z kamenných kvádrů byl dostavěn v roce 1925. Letos jsme si tedy připomněli 90 let od jeho odhalení. **red**

Modlitba bratra patriarchy v Sudoměři

Bože věčný, před tebou se chceme v této chvíli ztíšit
a v modlitbě prosit za svoji pozemskou vlast,
za mír a dobro pro náš svět a všechny lidi.

Děkujeme ti za osobnosti našich dějin,
jejichž vlastnosti ovlivnily běh událostí.

Připomínáme si vzdělanost a snahu o smíření knížete Václava. -
Prosíme tě, dávej nám moudrost a prozíravost,
abychom dokázali řešit složité situace ve smírném duchu,
překonávali spory a kráčeli cestou pokoje.

Myslíme na zaujatost pro Kristovu pravdu a vytrvalost Mistra Jana Husa.
Prosíme tě, dej nám schopnost poznávat to, co je dobré a správné,
setrvat v tom a neopouštět to pro chvilkový zisk a prospěch.

Vybavujeme si rozhodnost a statečnost Jana Žižky z Trocnova. -
Prosíme tě, dávej nám sílu čelit zlu a nespravedlnosti
statečností a rozhodností.

Děkujeme ti, Bože, že nás skrze svého Syna Ježíše Krista
zahrnuješ do své lásky a nic nás od ní nemůže odloučit.

Tobě patří chvála i čest po věky.

Svobodná škola...

Dokončení rozhovoru ze str. 1

žívota a díla českého velikaří a např. výtvarné ztvárnění jeho osoby.

Jak celá akce probíhala?

Zde mi dovoluďte krátce citovat z naumburského deníku: „Byla to velkolepá školní oslava, která se hned tak v Naumburgu nevidí. K pojmenování školy a desetiletému výročí hráli mezinárodně renomovaní Smetanovi filharmonici Praha pod vedením šéfdirigenta Hanse Richtera. Ten přímo pro tuto oslavu nastudoval díla od Antonia Salieriho (1750 – 1825) až po vlasteneckou divadelní hru Husitě před Naumburgem od Augusta von Kotzebue (1761 – 1819).“ Byla to tedy naumburská premiéra zvláštního rázu s předehrou s hudbou k 1. až 4. dějství. Premiéra se konala v roce 1803 v dvorním divadle ve Vídni. Salieri Mozarta nenáviděl, dokonce je podezírán z jeho vraždy. Hans Richter měl v aule školy oba. Vedle Salieriho zaintonovali Smetanovi filharmonici melodie z Mozartovy Figarovy svatby. V aule zaplněné až do posledního

místa jak pozvanými spolkovými, zemskými či komunálními politiky, tak i současnými a bývalými žáky připomněla ředitelka školy Kathrin Wahlbuhl-Nitscheová a jednatel Klaus Mischke snahy zdravotnické akademie MBA vybudovat v Naumburgu soukromou střední školu, kde by se děti a mládež mohly vzdělat na základě koncepce otevřenosti světu a tolerance, v atmosféře beze strachu, s důrazem na vlastní odpovědnost a samostatnost. Zvláštní vzpomínka a poděkování byly věnovány zesnulé zakladatelce

školy Birgit Braunové. Škola začala fungovat v roce 2005, kdy byla otevřena pátá třída. Dnes tuto vzdělávací instituci ve Školní ulici (Schulstraße) navštěvuje 275 dívek a chlapců. Během deseti let existence lavice desáté třídy opustilo 150 absolventů. Primátor Bernward Küper zdůraznil prestiž, která se škola v současnosti

ve městě těší. Zemský rada Götz Ulrich se zaměřil na komunální management vzdělávání v naumburském regionu (okres Burgenlandkreis). Ústředním tématem projektu Zdeňka Kuny, kulturního ataše ČR z Berlína, bylo působení a učení Jana Husa a jeho boj za pravdu, pro

Žehnání žákům, učitelům a městu Naumburg

kterou byl tento reformátor 6. července 1415 upálen na hranici.

Jak na vás zapůsobil Naumburg a tamější lidé?

Naumburg je krásné město, podobně jako další města spojená se společenstvím českých i německých měst s husitskou tradicí. První den jsme navštívili školu, kde jsme

T. G. Masaryk a my I.

Pod tímto názvem vydala naše církev v roce 1946 krátký sborník o vztahu ČČS k T. G. Masarykovi. Nalezneme zde příspěvky F. Hníka, V. Vyšohlídy, F. Kováře, M. Kaňáka, Z. Trtíka a A. Spisara. Posledně jmenovaný přiznává již ve své knize *Ideový vývoj Církve československé T. G. Masarykovi* „ideově lví podíl na přípravě československé církve, třeba nepřímo, a dokonce i na její ideové výstavbě.“

Jestliže se Masarykův vliv na učení rané ČČS uplatnil tak výrazně, je to výsledek recepty a upřímného ztotožnění se zakladateli nové církve s jeho názory na moderní náboženství, a to i přes to, že Masaryk ve své sžirající kritice soudobých církví nešetřil ani modernismus, k němuž budoucí zakladatelé ČČS dlouho upínali své naděje na reformu katolické církve (je to „směr reformní, ale je to směr ubohý“). Je skutečně s podivem, že po nejrůznějších polemikách, aférách a „bojích o náboženství“ čteme v zápise z jednoho z prvních zasedání zakladatelů právě vzniklé církve z ledna 1920 úsměvnou větu: „*Naším otcem je Masaryk a ne pekař.*“ („pekař“ psáno ostentativně s malým psacím „p“).

Masarykův vliv je patrný již v samotném pojmovém určení ČČS z r. 1920: „*Církev československou tvoří křesťané, kteří usilují naplnit současné snažení mravní a poznání vědecké Duchem Kristovým.*“

Svou dobu chápal Masaryk jako dobu krize, později - počínaje zahraniční akcí - jako dobu reformní, která duchovně navazuje na odkaz české reformace. Také zakladatelé ČČS vnímali období vzniku Republiky československé jako novodobou reformaci obdobnou té z počátku 15. st. Odtud formulace: „*současné snažení mravní*“. Demokracie totiž (na rozdíl od aristokracie a teokracie) nemůže existovat bez morálky. Revoluční doba první čtvrtiny 20. st.

pozhledni žákům, žákyním, rodičům, učitelům i občanům Naumburgu. Druhý den jsme navštívili nádherný naumburský dóm i kostel sv. Václava na náměstí. Naumburský starosta městské části Gerd Foerster a další účastníci slavnosti diskutovali o situaci v Evropě,

ti se svými kulatými výročími paralelu s českou reformací přímo vnucovala a zakladatelé ČČS chtěli svou novodobou reformací vědomě přispět nejen k překonání krize moderního člověka, jak ji definoval právě Masaryk, ale také k budování demokratického státu na ideálech humanitních, jež nejsou nic jiného, než ideály bratrství a lásky k bližnímu.

„*Demokracie pravá, založená na lásce a úctě k bližnímu a k bližním všem, je uskutečňováním božího řádu na zemi.*“ Z této věty vidíme, že Masarykovi nešlo o dosažení pouhé samostatnosti, ale o uskutečnění těchto ideálů na zemi. V tom spatřoval smysl existence československého státu a jeho poslání mezi jinými národy. Proto v Hovorech nacházíme také dech beroucí větu: „*musíme přispívat k budování Civitatis Dei.*“ (Jde o silný starozákonní motiv vyvoleného národa, jenž má mezi ostatními národy vynikat morálním pokrokem a být jeho příkladem.) Odtud také Masarykovo časté: „*hledejte napřed království božího...*“

Rovnost mezi lidmi a demokracie byly pro Masaryka nemyslitelné bez rovnosti sociální, resp. bez odstranění sociální nespravedlnosti. „*Tábor je náš program!*“ Avšak Masaryk byl myslitel kritický a zároveň uznal krajnost Táborů, stejně jako odmítal komunisty hlásané třídní boj a násilnou revoluci. Doba před sto lety byla vůči církvi a vůbec náboženství nepřátelská, a to mnohem více než dnes, kdy se spíše potýkáme s nezajmem o náboženství či s lhotejností. A. Spisar nejdříve vzpomínal, jak pro katolického kněze v kolárku nebylo často na ulici bezpečno. Kněží byli ve městech terčem posměchu, urážek a byly i případy napadání. Mnozí cítili potřebu církevních reforem, ale i revize zastaralého křesťanského učení, které kontrastovalo se stavem vědeckého poznání i se selským rozumem... **M. Kotrba**

Mirovický kostel...

Dokončení ze str. 1

Náboženská obec v Mirovicích má otevřený transparentní sbírkový účet u FIO banky (240 039 02 38 / 2010), kde každý pohyb financí lze online sledovat, příjmy i výdaje.

Veřejná sbírka na opravu Husova sboru v Mirovicích úspěšně prošla kontrolou z Krajského úřadu Jihočeského kraje, což nás samozřejmě potěšilo; jsme rádi za potvrzení toho, že peníze od dárců spravujeme dobře a transparentně, v souladu s účelem sbírky. Když dárci nejsou anonymní, snažíme se každému poděkovat osobně či dopisem. Filip Štojdil, duchovní z náboženské

obce Mirovice a zároveň náš biskup, se rozhodl věnovat klíč od kostela všem, kteří přispěli částkou minimálně 10.000 Kč. Klíč nebude symbolický, ale skutečný hmatatelný klíč, kterým se otevřou dveře kostela jeho majiteli kdykoliv, v jakoukoliv denní či noční dobu.

Další a další pomoc lidí dobré vůle V květnu se uskutečnila v kostele vernisáž výstavy fotografií Karla Cudlína, Jana Vávry a Eugena Kukly, kteří v době po požáru i při záchranných pracích nafotili zajímavé a působivé snímky zachycující atmosféru smutku, ale i obnovy. Kromě pár počátečních týdnů probí-

haly v kostele bez střechy i pravidelné bohoslužby (nyní, v době rekonstrukce, se konají v prostoru mirovického katolického fary, i za tuto podporu jsme velmi vděční). Vernisáž byla spojena s koncertem skupiny *Safenat Paneah* a začal na ní i prodej náramků s citátem Mistra Jana Husa (náramky jako dar poskytla plzeňská diecéze a celý výtěžek z prodeje byl převeden na náš sbírkový účet). Na letošní rok vycházel 10. ročník tradiční mirovické drakiády, ale vzhledem k ne právě bezpečným prostorám požářiště je odložen na příští rok. Stejně tak i obvyklé přednášky, koncerty, výstavy, výtvarné dílny, duchovní obnovy.

Stavební firma se pustila do práce V září objekt převzala stavební firma

a pustila se do práce. Na oploceném pozemku stojí těžké stroje a ze stavby jsou slyšet zvuky pro běžné kostelní aktivity netypické.

Prostě začala první z pěti etap rekonstrukce, kdy kostel a fara dostanou novou střechu, dojde ke změně vnitřních dispozic fary, aby lépe sloužila plánovanému účelu a ani stropy už nebudou muset být zajištěny vzpěrami. Rádi všem zájemcům zprostředkujeme návštěvu kostela v rámci kontrolních dnů, ukážeme plány rekonstrukce a mnohé další. Sběrka pokračuje a dá-li Bůh, tak příští rok slavnostně otevřeme husitský kostel široké veřejnosti. Naším záměrem je, aby poté sloužil celé církvi, všem diecézím (k duchovním cvičením), studentům

v Německu i v České republice. Máme mnoho společného. Překvapila mě i znalost, kterou žáci a žákyně měli o Mistru Janu Husovi.

Lze si jen přát, aby se spolupráce s Naumburgem a společné setkávání a poznávání lidí prohlubovalo.

Za rozhovor děkuje redakce

husitské teologie a lidem, kteří hledají svá budoucí životní povolání. Stejně tak bude fara otevřena lidem, kteří si zde budou moci s odstupem řešit těžké životní situace.

Bez Krista marně bychom budovali

Spolu s apoštolem Pavlem vyznáváme, že bez Krista nejsme nic, a také, že jedině on může položit základní kámen velkého díla Božího. V rámci sedmiletí duchovní obnovy naší církve jsme také opravdu vděční za to, že stovky věřících prokazují životost víry a oddanost Evangelium. Třeba jsme se ještě nepotkali, naše srdce jsou opravdu plná dojetí a vděku za sebestmenší pomoc.

Lenka Felcmanová
a Lenka Hanusová

Zprávy

Díkůvzdání za letošní úrodu v Blansku

Na první říjnovou neděli tradičně připadá svátek Díkůvzdání za úrodu. Rada starších v Blansku připravila pro bratry a sestry setkání na celé nedělní dopoledne. Nejprve jsme ve sboru společně slavili bohoslužby. Před stolem Páně bratr kostelník s manželkou připravil krásnou dekoraci ke sváteční atmosféře tohoto dne. Chceme poděkovat farníkům, kteří přinesli rozmanité plody ze svých zahrad, sadů i polí. Zahradník F. Kopřiva nám daroval 30 krásných dýní. Po bohoslužbách jsme pokračovali příjemným setkáním na farní zahradě. Starší si rádi poseděli a popovídali, děti a mladí zase vyřezávali dýně. Nejstarší, pravidelně chodící na bohoslužby, sestra Květa Budinská, i ve svých 91. letech napekla opět svoje skvělé koláče a ti nejmenší naopak obdarovali starší svoji bezprostředností a radostí ze života. Mezitím však, po tři dny, probíhaly natěračské práce na střeše našeho kostela. Pro příznivé počasí, byť byla neděle, se vše podařilo zdárně dokončit. Chvála Bohu! Jsme vděční Hospodinu za Jeho požehnání a příjemné setkání, které jsme mohli prožít.

Rada starších

Již deváté setkání k Žižkovu výročí v Liberci

CČSH ve spolupráci s libereckou náboženskou obcí a Armádou ČR, zastoupenou 31. plukem radiální, chemické a biologické ochrany v Liberci, uspořádaly 8. října u příležitosti 591. výročí smrti Jana Žižky již deváté setkání. Jeho konání v reprezentativní budově Severočeského muzea se již stává tradicí. Občerstvení nabídla liberecká posádka v nedalekých kasárnách. Pořad bravurně moderoval Stanislav Kubín, s pozdravy a přednáškami vystoupili vojenský kaplan liberecké posádky kpt. Petr Šabaka, br. patriarcha naší církve Tomáš Butta a br. královéhradecký biskup Pavel Pechanec. Tradičním magnetem byla přednáška dr. Milana Svobody „Žižka v hudbě“ s projekcí. Hudební doprovod obstaral pěvecký sbor Kvintus pod vedením prof. Jiřího Doubka. Setkání zakončil spontánní společný zpěv státní hymny. **red**

Stanislav Kubín; dole: liberecké publikum při husitském zpěvu

Jak to dopadlo u Sutoměře (k článku na str. 3)

Z programu Divadla MANA
Husův sbor Vršovice, Moskevská 34/967, Praha 10 - Vršovice, www.vrsovickedivadlo.cz

• **Pondělí 26. 10. – 19.30 h:** „Vršovice jsou zlatý“ řeč tatínka. Původní dramaturgie autentických vzpomínek na dětství a mládí ve Vršovicích.

Z. Kos jedinečným jazykem a pohledem malého chlapce vyrůstajícího na sklonku Protektorátu v pražských Vršovicích popisuje středobody svého životního vesmíru: maminku, tatínka, brácha Karla, sousedku, školnici a mnoho dalších figurek z paoptika doby, kterou dávno odvál čas. Hrají: J. Lábus, L. Nešleha

• **Úterý 27. 10. – 19.30 h:** **Stopy v rose** - Večer poezie a hudby u příležitosti vydání nové básnické sbírky Miroslava Matouše a jeho 94. narozenin. **red**

Exegetický maraton
Srdečně vás zveme na 3. ročník Exegetického maratonu, který se opět koná v kostele sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze. V pátek 30. října od 14 hodin do půlnoci. Téma: Člověk - jeho síla a slabost. Na pomyslnou trať letošního maratonu vyběhnou Martina Kopecká, František Ábel, Jiří Lukeš, Jiří Vogel, Martin Kováč a další exegeté. Vydejte se na cestu poznání Bible s nimi!

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

UZDRAVENÍ SLEPÉHO BARTIMAIA

Seřadíte-li věty příběhu (Mk 10,46-52) do správného pořadí, písmenka v závorkách za nimi vytvoří tajenku.

1. U cesty seděl slepý žebrač Bartimaios. (O)
2. Když k němu přišel, Ježíš se ho zeptal: (T)
3. „Co chceš, abych pro tebe učinil?“ (I)
4. Ježíš se zastavil a řekl: (U)
5. „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ (A)
6. Ježíš vycházel s učedníky z Jericha. (P)
7. Bartimaios hned prohlédl a šel tou cestou za ním. (O)
8. Šel s nimi veliký zástup lidí. (R)
9. Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě uzdravila.“ (N)
10. Slepý odpověděl: (D)
11. „Zavolejte ho.“ (D)
12. Když uslyšel, že jde Ježíš Nazaretský, dal se do křiku: (S)
13. „Pane, at' vidím!“ (A)
14. Mnozí ho napomínali, aby mlčel, on však tím více křičel. (B)
15. Zavolali ho tedy a poslali k Ježíšovi. (E)

Řešení z minulého čísla: Přání dvou bratrů.

Jana Krajčířiková

Kateřina Merglová

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: PhDr. Václav Drašnar, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik: Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, distribuce: A.L.L. production s.r.o., Ve Žlíbku 77, 193 00 Praha 9 - Horní Počernice

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Předplatné: Mgr. F. Brynych, tel.: 220 398 117, e-mail: frantisek.brynych@ccsh.cz. Reklama: A.L.L. production; tel. 234 092 866, e-mail: martina.machackova@predplatne.cz

„Požehnej, Bože, těmto novomanželům, kteří budou pít společně z tohoto kalicha na znamení, že také z kalicha života chtějí společně přijímat dobré i zlé.“ (Agenda CČSH)

Dne 19. září byli sestrou farářkou Libuší Kopřivovou oddáni snoubenci MgA. Tereza Salabová a Ing. arch. Tomáš Pecina. Pro společnou cestu životem jim vyprošujeme trvalou lásku a Boží požehnání.
rst v Mladé Boleslavi

Z ekumeny

PŘIPOJTE SE K MODLITBĚ ZA DOMOV I VY

„Nebot' kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

Pevně věříme, že má smysl zmnožit naše hlasy právě v den oslav narozenin naší republiky, 28. října.

- Přijměte inspiraci a věnujte chvíli k osobním a rodinným modlitbám za naši vlast. Uspořádejte modlitební setkání s přímluvnými modlitbami ve svém sboru, kostele, modlitebně nebo domově.
- Zúčastněte se a pozvěte své přátele na **kulturně-duchovní festival v Komunitním centru Matky Terezy, Praha 11 – Háje, U Modré školy 2337. Je zde připraven program pro celou rodinu od 9.30 do 13.30 hodin.**
- Přijďte osobně do **komponovaného pořadu (15 - 16.30 hodin)** nebo sledujte **přenos z kostela Nejsvětějšího Srdce Páně na náměstí Jiřího z Poděbrad v Praze 3.** V 90-ti minutovém pořadu nabídneme rozhovory se zajímavými hosty, krátké reportáže, koncert Hany a Petra Ulrychových a přímluvné modlitby. Pořad je možné sledovat od 15 hodin na ČT2.

„MÍT PEVNOU PŮDU POD NOHAMA“

Srdečně zveme na **konferenci pořádanou 27. října v rámci oslav vzniku samostatného československého státu.**

- **od 13 – 17 hodin v Arcibiskupském paláci** (Praha 1, Hradčanské náměstí) – konferenční část
- **od 18 hodin v katedrále sv. Víta, Pražský hrad** – ekumenická slavnost a koncert

Diskusní konferenci nad rozvojem venkova pořádá Národní síť místních akčních skupin ČR v reprezentativních prostorách Arcibiskupství pražského. Téma „Mít pevnou půdu pod nohama“ odráží dvě hlediska - letošní rok je vyhlášený „Rokem půdy“ a zároveň venkov hledá pevný bod pro svůj rozvoj. V rámci konference proběhnou 4 diskusní bloky:

1. Rozvoj venkova – Jaká je strategie státu?
2. Obce a města – Lze prakticky realizovat ochranu krajiny a půdy?
3. Pohled zemědělců, MAS a firem - Máme pevnou půdu pod nohama?
4. Média – Jak přispět k tvorbě názoru?

Pozvání přijali například Ing. Erik Geuss Ph.D., ředitel České inspekce životního prostředí, Milan Vácha, starosta obce Psáry nebo Ing. Miloslav Zapletal, farmář roku 2014 a další.

Těšíme se na vaši účast! Ludmila Třeštíková, manažerka konference
Více informací na: www.modlitbazadomov.webnode.cz

CHARITNÍ WEBOVÉ STRÁNKY MONITORUJÍCÍ POMOC UPRCHLÍKŮM

Za dva týdny fungování charitní webové databáze nabídl svoji pomoc uprchlíkům více než 450 lidí a subjektů z celé země.

V nabídkách převažuje oblečení pro děti i dospělé, potraviny, pomoc s výukou jazyků a s úřady, ubytovací kapacity, ale i obyčejné doprovázení lidí při pobytu v Česku. Databáze, díky níž je možné nabídnout pomoc, je na adrese www.pomocuprchlikum.charita.cz.

Připravila Martina Kopecká